

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 11. 2019, č. j. 30 A 46/2018 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Dalibora Lípy.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2018, č. j. MV-148757-4/SO-2017, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 2. 11. 2017, č. j. OAM-9174-16/TP-2017, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podanou podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve znění rozhodném pro projednávanou věc, neboť nebyla splněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území po dobu nejméně pěti let před podáním žádosti.

Žádost byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017 – pozn. NSS).

[2] Správní orgán prvního stupně z cestovních dokladů žalobce zjistil, že v rozhodném období pěti let před podáním žádosti (tj. od 19. 6. 2012 do 19. 6. 2017) činila žalobcova nepřítomnost na území ČR v souhrnu 615 dnů, což je více, než je zákonem o pobytu cizinců tolerovaná doba nepřítomnosti cizince (560 dnů). U žalobce tak byla narušena nepřetržitost pobytu na území ČR, což je zákonná podmínka pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobce se k tomu během správního řízení vyjádřil tak, že s ohledem na své působení v obchodních společnostech často cestuje pracovně do zahraničí za účelem obchodních jednání. V posledních pěti letech před podáním žádosti byl v zahraničí pracovně po dobu více než 350 dnů, ne však více než 500 dnů. Žalobce je především předsedou představenstva společnosti Aircraft Industries, a. s., s touto funkcí je spojeno časté cestování mimo území ČR. To je nezbytné pro řádný chod společnosti a odbyt jejích produktů. Působí rovněž jako jednatel společnosti XEND K.V. s. r. o. Žalobce ke svým tvrzením doložil zejména svoje čestné prohlášení a potvrzení generální ředitelky společnosti Aircraft Industries, a. s. Podle něj tak byly splněny podmínky pro aplikaci § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017 – pozn. NSS), dle kterého *do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů.*

[3] Správní orgán prvního stupně dovodil, že nepřítomnost žalobce na území ČR nelze podřadit pod výše citované ustanovení, neboť odvolatel je statutárním orgánem obchodních společností, takže jej nikdo nemohl nutit k pracovním cestám, které realizoval o své vlastní vůli. Tyto cesty tak nelze interpretovat tak, že byl žalobce zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí. Žalovaná závěry v prvostupňovém rozhodnutí potvrdila a konstatovala, že pracovně lze do zahraničí vyslat pouze zaměstnance, který vykonává závislou činnost v pracovním poměru. Statutárnímu orgánu oproti tomu náleží obchodní vedení společnosti, jedná jejím jménem a nikdo mu nemůže udělovat pokyny. Zákon o pobytu cizinců pracovním vysláním do zahraničí rozumí pracovní cestu, tedy jednání ze strany zaměstnavatele vůči zaměstnanci dle pracovněprávních předpisů. Z povahy věci není takové jednání možné u osoby jednající jménem obchodní společnosti. Žalobcem prokazovanou nepřítomnost v ČR tudíž nebylo podle žalované možné podřadit pod § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nesplnil proto podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 30 A 46/2018 – 51, zrušil napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Zároveň žalovanou zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že výše prezentovaný názor správních orgánů na aplikaci § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je chybný. Podle § 178b odst. 1, věty druhé zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 7. 2019 – pozn. NSS) platí, že *za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické*

pokračování

osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Krajský soud v tomto ustanovení našel výkladové pravidlo pro to, jak chápat pojem *zaměstnání*, resp. *zaměstnavatel* a *zaměstnanec* pro účely zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že podle citovaného ustanovení je zaměstnáním také plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost. Výklad, ke kterému dospěl správní orgán prvního stupně (a žalovaná se s ním ztotožnila) ve vztahu k žalobcovu pobytu mimo území ČR z důvodů pracovních cest, je tak nepřipustně restriktivní. Naopak, správní orgány měly zkoumat, zda žalobcovy zahraniční cesty bylo možno považovat za pracovní (tedy za výkon zaměstnání) ve smyslu § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, respektive zda žalobce svá tvrzení v tomto smyslu prokázal. Krajský soud závěrem zavázal správní orgány, aby se v dalším řízení znovu zaobíraly tím, zda žalobce splnil požadovanou délku nepřetržitého pobytu na území ČR, a to ve světle uvedeného názoru soudu na povahu pracovní cesty vykonávané statutárním orgánem obchodní společnosti.

[6] Žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, jež podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Úvodem podotýká, že doklady, které žalobce doložil v průběhu správního řízení, jednoznačně neprokazují důvod jeho častých cest mimo území ČR, neboť sám poznamenal, že na pracovní cestu v několika případech navázal pobyt v zahraničí za soukromým účelem. Stěžovatelka dále především zdůrazňuje, že zákon o pobytu cizinců důsledně rozlišuje mezi postavením statutárního orgánu a zaměstnancem právnické osoby. Nelze proto zaměňovat výkon funkce statutárního orgánu a výkon závislé práce v pracovním poměru. Osoba vykonávající funkci statutárního orgánu obchodní společnosti má dle zákona o pobytu cizinců obdobné postavení jako zaměstnanec pouze v případě, že plní úkoly vyplývající z předmětu činnosti právnické osoby (viz § 178b odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Na takovou činnost však musí mít povolení k zaměstnání, kterým žalobce nedisponoval. Žalobce ostatně ani netvrdil, že plní úkoly vyplývající z předmětu činnosti právnické osoby, naopak cestoval do zahraničí za účelem plnění povinností vyplývajících z výkonu funkce statutárního orgánu. Nebyl proto žádný důvod k závěru, že pracovní cesty vykonával v postavení obdobném postavení zaměstnance v pracovním poměru a že tyto cesty lze považovat za obdobu vyslání na pracovní cestu zaměstnavatelem ve smyslu § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka k tomu dodává, že to byl sám žalobce, kdo rozhodoval o povaze, cíli a délce svých cest. Pokud namítal, že časté pracovní cesty odpovídají exportnímu zaměření společnosti, ve kterých působí, lze podotknout, že výkon funkce statutárního orgánu bez dalšího neznamená povinnost vést všechna obchodní jednání. Naopak je běžné, že tato jednání realizuje management obchodních společností nebo pověřený zaměstnanec.

[8] Podle stěžovatelky tak nebylo možné přihlídnout k výjimce stanovené v § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a započítat zjištěné období nepřítomnosti žalobce v ČR do jeho celkové doby pobytu na území. Žalobce je členem statutárního orgánu, nikoli zaměstnancem obchodních společností, jeho poměr k těmto společnostem není upraven

zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), a není držitelem povolení k zaměstnání od Úřadu práce ČR. Nemohl být proto ani *svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí* ve smyslu citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka je přesvědčena o správnosti výkladu, který v dané věci zaujala společně se správním orgánem prvního stupně, naopak krajský soud se dopustil nepřipustné analogie, jestliže na žalobce vztáhl § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[9] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu, jehož závěry považuje za správné. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Má za to, že příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze vykládat restriktivně, jak to v dané věci učinily správní orgány. Na žalobce bylo možné aplikovat § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a správní orgány se měly s jeho argumentací řádně vypořádat. Je ostatně poněkud vnitřně rozporné, jestliže stěžovatelka v kasační stížnosti na jedné straně uvádí, že neposuzuje žalobcem tvrzené důvody nepřítomnosti jako pracovní cesty, na druhou stranu ovšem rovněž napadá způsob jejich doložení. Jestliže se podle stěžovatelky vůbec nemohlo jednat o pracovní cesty, nemá smysl zabývat se tím, zda je žalobce řádně doložil. Nadto žalobce důvody nepřítomnosti v ČR doložil dostatečným a odpovídajícím způsobem, což plyne ze správního spisu. Relevantní nejsou ani stěžovatelčiny spekulace o fungování obchodních společností. Žalobce též poukazuje na změnu právní úpravy, neboť po poslední novelizaci § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zní toto ustanovení tak, že *do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů; toto období se však nezapočítá, byl-li cizinec členem statutárního orgánu zaměstnavatele* (zvýraznění přidal žalobce – pozn. NSS). Z postupu zákonodárce a aktuálního znění zákona vyplývá, že nyní se již citované ustanovení na členy statutárních orgánů nevztahuje, ale v době před zmiňovanou novelou, což byl i případ žalobce, se tato úprava dala použít, žaloba tak byla důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jádrem sporu v posuzované věci byl, jak také trefně uvedl krajský soud, náhled správních orgánů na cesty absolvované žalobcem do zahraničí, u nichž tvrdil, že šlo o jeho obchodní (pracovní) cesty ve funkci statutárního orgánu dvou společností podřaditelné pod § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, jak tuto otázku posoudil krajský soud.

pokračování

[13] Jestliže zákon o pobytu cizinců v § 68 odst. 2 písm. f) užívá spojení, že cizinec byl *svým zaměstnavatelem pracovní vyslán do zahraničí*, je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že uvedený pojem nelze ztotožnit výhradně s institutem pracovní cesty, která je definována v § 42 odst. 1 zákoníku práce jako časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Z dikce § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by v něm popisované vyslání zaměstnance zaměstnavatelem nutně muselo naplňovat všechny aspekty pracovní cesty podle pracovněprávních předpisů. Jestliže by zákonodárce chtěl tuto podmínku citovanou normou stanovit, pak by jistě užil přímo legislativně zavedeného pojmu *pracovní cesta* nebo by odkázal na její úpravu ve zvláštním zákoně. To však neučinil. *A contrario* tedy platí, že vyslání zaměstnance dle předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců není nutně totéž, co pracovní cesta podle zákoníku práce. V tomto směru stěžovatelce přisvědčit nelze.

[14] Při interpretaci § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je nutné systematicky vyložit především jeho vazby v rámci daného zákona. Ten sám definuje pojmy *zaměstnání* a *zaměstnavatel* v § 178b, o který své úvahy opřel krajský soud. Zaměstnáním se ve smyslu § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí mj. i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem, členem statutárního orgánu apod. Za zaměstnavatele se podle druhého odstavce téhož ustanovení rovněž považuje právnická osoba, pro kterou cizinec v postavení společníka, statutárního orgánu anebo člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti plní úkoly vyplývající z předmětu činnosti této právnické osoby, pokud se k takovému plnění úkolů vyžaduje podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) povolení k zaměstnání.

[15] K tomu je třeba uvést, že zákon o pobytu cizinců je veřejnoprávní předpis upravující pobyt a v převážné míře i zaměstnávání cizinců na území ČR, tedy je z hlediska předmětu úpravy i metody právní regulace v mnohem těsnějším vztahu k projednávané věci, než obecný soukromoprávní předpis, jímž je zákoník práce. Při interpretaci § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je tudíž nutné dát přednost systematickému výkladu pomocí zákona o pobytu cizinců, jenž přímo a výslovně danou materii upravuje. Jestliže tento zákon považuje za zaměstnání rovněž činnost jednatele při plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby a taková právnická osoba se považuje za zaměstnavatele, pak také pojmy *vyslání zaměstnance zaměstnavatelem* a *pracovní cesta* (respektive *pracovní vyslání do zahraničí*) musí být interpretovány s ohledem na toto pojetí pojmu zaměstnání, jež je evidentně širší, než by odpovídalo pracovněprávním předpisům. Jestliže je nějaká osoba podle dikce zákona *zaměstnancem*, není důvod pro to, aby takový zaměstnanec nemohl být právnickou osobou (svým *zaměstnavatelem* v širším slova smyslu) vyslán pracovní do zahraničí. Jinak řečeno, pokud tentýž zákon užívá stejný pojem *zaměstnavatel* ve více ustanoveních, přičemž v jednom jej dokonce výslovně definuje *pro účely tohoto zákona* (viz § 178b zákona o pobytu cizinců), pak standardními výkladovými metodami lze dospět ke spolehlivému závěru, že tento pojem má také ve všech ustanoveních stejný význam, a to význam autonomní, nezávislý na významu a užití obdobného pojmu v jiném právním odvětví. Ostatně lze připomenout, že podle § 1 odst. 1, věty druhé zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, platí zásada nezávislého uplatňování soukromého práva na uplatňování práva veřejného (což zde platí pochopitelně *a vice versa*).

[16] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že činnost jednatele obchodní společnosti (či člena představenstva společnosti) jako takovou není možné podle aktuální judikatury vykonávat v pracovněprávním vztahu. Pokud člen statutárního orgánu a obchodní korporace mezi sebou uzavřou vedle smlouvy o výkonu funkce i souběžnou pracovní smlouvu na výkon některých činností spadajících do působnosti statutárního orgánu (zpravidla na výkon obchodního vedení), v níž si sjednají režim zákoníku práce (respektive vzájemné vztahy podřídí režimu tohoto zákona), je nutné na tuto smlouvu pohlížet jako na dodatek ke smlouvě o výkonu funkce. Mezi těmito stranami tak nevznikne vztah pracovněprávní, ale nadále půjde o vztah obchodněprávní, v němž se zákoník práce užije toliko v míře neodporující kogentním ustanovením obchodněprávních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 31 Cdo 4831/2017).

[17] Výklad zastávaný stěžovatelkou je proto neodůvodněně restriktivní, jak správně konstatoval krajský soud, neboť by ve svých důsledcích vedl k nerovnému zacházení s cizincem, jenž by byl podroben odlišným podmínkám pro získání povolení k trvalému pobytu toliko na základě právního titulu k výkonu stejné činnosti (funkce). Pokud by danou funkci vykonával čistě na základě smlouvy o výkonu funkce [viz § 59 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)], nemohl by fakticky dle mínění stěžovatelky nikdy úspěšně tvrdit, že byl svým zaměstnavatelem (obchodní korporací) pracovně vyslán do zahraničí. Pokud by však takovou funkci částečně vykonával i v režimu zákoníku práce ve výše uvedeném smyslu, přičemž jeho povinností by bylo například cestovat mimo území ČR za účelem vedení obchodních jednání či uzavírání kontraktů, § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců by se na něj již mohl vztahovat. K takové nerovnosti přitom není žádný rozumný důvod.

[18] Na základě systematického výkladu § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v kontextu s § 178b odst. 1 a odst. 2 téhož zákona tedy kasační soud dospěl k závěru, že skutečný smysl prvně uvedené právní normy je širší, než jak by odpovídalo jejímu jazykovému vyjádření, neboť zahrnuje jak zaměstnance v pracovněprávním vztahu (včetně vztahů založených dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr), tak v zásadě i členy statutárních orgánů obchodních korporací.

[19] Nakonec též platí, že výklad žalovaného vede k absurdním důsledkům (*argumentum ad absurdum*): zatímco zaměstnanci by mohli mít prospěch z pracovních cest ve vztahu k případnému povolení k trvalému pobytu, osobě stojící na vrcholu řídicí hierarchie obchodní korporace – členu statutárního orgánu – by byl tento prospěch zcela nelogicky odepřen. Takže například „řadový“ zaměstnanec by mohl vykonat pracovní cestu do zahraničí k vyjednávání o uzavření smlouvy se zahraničním obchodním partnerem, avšak člen statutárního orgánu by ji vykonat (tak, aby pro něj neměla nepříznivé důsledky ve vztahu k případnému povolení trvalého pobytu) nemohl. Přitom je obecně známo, a plyne to i ze zákonné role statutárního orgánu (viz § 164 občanského zákoníku a § 195, resp. § 435 zákona o obchodních korporacích), že významné smlouvy jsou podepisovány (a *de facto* často i vyjednávány) právě členy statutárního orgánu.

[20] Rozhodnou právní otázku, proti jejímuž posouzení brojila stěžovatelka kasační stížností, proto krajský soud vyřešil správně. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán. Pokud by žalobce vůbec nedoložil omluvitelné důvody své

pokračování

nepřítomnosti, pak by nesprávný právní názor správního orgánu prvního stupně a stěžovatelky nezpůsobil nezákonnost jejich rozhodnutí, neboť žalobce tížilo důkazní břemeno ohledně důvodů, proč se ve zjištěných obdobích zdržoval mimo území ČR. Tak tomu však v projednávaném případě nebylo.

[21] Pro úplnost považuje Nejvyšší správní soud za vhodné dodat, že na posouzení věci nemůže mít vliv pozdější novelizace zákona o pobytu cizinců, provedená zákonem č. 176/2019 Sb., kterým byl s účinností od 31. 7. 2019 do § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců vložen dovětek „*toto období se však nezapočítá, byl-li cizinec členem statutárního orgánu zaměstnavatele*“. Na tuto změnu relevantní právní úpravy ostatně poukázal žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti (viz odstavec [9] výše). Přihlédnutí k této změně by znamenalo nepřipustnou pravou retroaktivitu, kterou sama dotčená novela v přechodných ustanoveních nepředvídá (srov. čl. II bod 1. zákona č. 176/2019 Sb., dle něhož *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*); v tomto případě by šlo navíc o retroaktivní působení zákona zjevně v neprospěch žalobce. Jakkoli došlo ze strany zákonodárce ke korekci § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (a do budoucna jsou proto závěry krajského soudu přijaté v napadeném rozsudku i soudu kasačního v tomto rozhodnutí do velké míry toliko akademické), soud nemohl „přizpůsobit“ výklad zákona v dřívějším znění záměru sledovanému zákonodárcem v novele uvedeného ustanovení.

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží.

[24] Právo na náhradu nákladů řízení náleží procesně úspěšnému žalobci, a to za jeden úkon právní služby učiněný jeho zástupcem, konkrétně za vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 1. 4. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“]. Žalobci přísluší odměna ve výši 3 100 Kč za daný úkon právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], společně s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), proto odměna nebyla o částku odpovídající této dani navýšena. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti činí v daném případě částku 3 400 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Dalibora Lípy, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. října 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu